

at tage tingene lidt for let. Vi har desværre flere eksempler på, at kommunalt tilsyn er for slapt, og det er jo, hvad vi skal drøfte senere på dagen.

For det andet skal private løse opgaven, fordi det er billigere. Markedsøkonomien har været med til at udvikle så mange sider af vores samfund, og vi skal også her nå målene godt og hurtigt. Modellen med private virksomheder er rigtig god til det.

For det tredje skal det gøres, fordi vi derved undgår den konkurrenceforvridning, som i øjeblikket plager affaldsområdet, når offentlige eller halvoffentlige selskaber skal konkurrere med private.

Som det er nævnt tidligere i debatten, er det relativt billigt at komme af med affald i Danmark, også selv om vi nu har fået og fra årsskiftet får nogle ekstra afgifter leveret af SF og Enhedslisten.

Det er godt, at det er billigt at komme af med affald, fordi det har forhindret, at vi har fået det problem, man møder mange steder sydpå, hvor man i nattens mulm og mørke smider affald i grøfter, i skove eller overlægger parkeringspladserne med det. Problemet er imidlertid, at Danmark på mange måder virker som et affaldsmekka, hvor ikke mindst tyske selskaber valfarter hertil med en hel del brændbart affald; men det er ikke bæredygtigt at transportere brændbart affald fra Berlin til Aalborg. Vi har derfor stor interesse i på EU-plan at få et samarbejde om bæredygtige løsninger, og miljøministerens meldinger fra miljøministerrådsmødet er opløftende meldinger, der lover godt for det endelige direktiv.

Er Det Konservative Folkeparti modstandere af at transportere brændbart husholdningsaffald rundt i Europa, så er det også klart, at vi har noget specialaffald af forskellig slags, som med fordel kan afbrændes forskellige steder. Nogle gange har det være i specialovnene på Aalborg Portland og andre gange på Kommunekemi, og nogle helt tredje gange bliver det på anlæg f.eks. i Holland.

Man siger, penge ikke lugter, og at affald til gengæld lugter meget ilde. Det er helt galt. Der er ikke noget, der lugter så dejligt som penge. Duften af penge kan registreres kilometer væk, langt længere væk end affaldslugten. Det skal udnyttes, og det sker ikke i øjeblikket. Tag f.eks. emballageafgiften på juice. Brugger man de store, mindre miljøbelastende emballager, kommer man til at betale mest afgift. Det er jo helt galt. Det Konservative Folkeparti vil gerne være med

til at ændre det. Afgifter, skatter, pant, gebyrer og alle mulige andre begreber, der dækker over, at man tager betaling, skal virke miljømæssigt rigtigt. Det er derfor, at Det Konservative Folkeparti gerne ser en redegørelse, som viser, hvilke forbedringer vi kan gennemføre på dette område; men det skal naturligvis være løsninger, som ikke indbyder til snyd eller giver administrativt kaos.

I dag kan hver kommune lave sin helt specielle ordning på affaldshåndteringen. Det har fordele, men ulemperne er efter Det Konservative Folkepartis opfattelse blevet store, fordi vi ønsker at udnytte en langt større del af affaldet, og det gør markedsføring af affaldssorteringsordninger, genbrugsordninger og kompostering og meget andet miljørigtigt dyrt og uoverskueligt for forbrugerne. Når man kun kan markedsføre det i en kommune eller måske endda kun i en del af en kommune på samme tid, så udebliver befolkningens holdningsændringer, og befolkningens aktive medvirken er helt afgørende for, at vi får løst mængden af affald og får kvalitet i sorteringen.

Vi bliver også nødt til at nævne, at nogle kommuner sætter befolkningen til at foretage en aldeles unyttig affaldssortering. Det er f.eks. uacceptabelt, at plastic, som forbrugerne møj-sommeligt har lagt for sig selv, bliver blandet sammen på lossepladsen, og andre lignende eksempler med andre materialer kendes alt for godt; det demotiverer forbrugerne.

Sortering af papir og pap følger heller ikke ensartede principper. Det bliver dermed urimelig svært for forbrugerne. Og derfor bør kursen være et mere åbent indre dansk marked på affaldsområdet. Det vil tage tid, men vi er klar til at arbejde i den retning.

Det er vigtigt at skelne mellem affald og råvarer. Vi skal ikke begynde med at se ethvert restprodukt som et miljøproblem. Vi skal lære af virksomheder og private, at affaldet først og fremmest er en ressource, nogle muligheder, som skal udnyttes bedst muligt. Nogle virksomheder har fundet på at placere sig på en sådan måde, at restprodukterne bringes ind til naboen, hvor de er råstoffer for en helt anden produktion. Denne form for samarbejde kaldes symbiose. Denne samarbejdsform skal fremmes.

Der er derfor god grund til at lade virksomhederne selv disponere over restprodukterne til produktionen. Regeringen har en svaghed for at gøre alle restprodukter til miljøproblemer eller skatteobjekter. Det har revet godt i pungen hos